

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobkyně: H. L.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2021, č. j. OAM-144/ZA-ZA11-K11-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2021, č. j. OAM-144/ZA-ZA11-K11-2021, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočníci Mgr. Hanně Velychko, bytem X se přiznává tlumočné ve výši 977 Kč.

Odůvodnění:

I. Žalované rozhodnutí

1. Včasně podanou žalobou se žalobkyně domáhala soudního přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, že se žalobkyni neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb.,
o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní tvrzení

2. Žalobkyně v žalobě nesouhlasí se závěrem správního orgánu o tom, že jí v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma. Žalovaný nezjistil správně skutkový stav věci a rovněž věc nesprávně právně posoudil. Odchýlil se od ustálené judikatury správních soudů týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy. Žalobkyně dále popsala svoji situaci. Pochází z oblasti, která je v těsné linii dotyku neuznané Doněcké lidové republiky. Ze země původu odjela v roce 2020 a následně pobývala v České republice na pracovní vízum. Pracovní vízum ji uplynulo dne 4. 3. 2021. Chtěla požádat o nové vízum, případně o vydání zaměstnanecké karty, avšak bojí se návratu na Ukrajinu kvůli nestabilní situaci v blízkosti Doněcké lidové republiky. Žalobkyně navíc nemá možnost si v případě návratu najít bydlení a uživit se do doby vyřízení víza. Žalobkyně je samostatnou rozvedenou ženou a kromě dcery nemá jinde žádnou oporu. K dceři se však nastěhovat nemůže, neboť ta bydlí v jednopokojovém pronajatém bytě. Žalovaný si byl všech uvedených skutečností vědom. Žalovaný také opomněl zohlednit rozvod žalobkyně s jejím manželem jako důležitou změnu okolností. Situaci žalobkyně jako samostatně žijící ženy v sousedství probíhajícího konfliktu je nutno z hlediska hrozícího nebezpečí nutné posuzovat jinou optikou. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, podle něhož k opuštění vlasti došlo u žalobkyně ryze z ekonomických důvodů.
3. Žalobkyně se dále obsáhle zabývá problematikou udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Cituje v této souvislosti rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Podle žalobkyně jsou v jejím případě podmínky pro udělení azylu dle citovaného ustanovení zákona o azylu splněny, neboť v případě návratu do vlasti se žalobkyně obává pronásledování pro příslušnost k sociální skupině osamocených žen. K tomu žalobkyně cituje rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016–94. Kasační soud se v citovaném rozsudku zabýval postavením žen bez mužského doprovodu jako určité samostatné sociální skupiny, u které je třeba zkoumat riziko pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu pohlaví. Ve vztahu k tomuto ustanovení je však rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně nezabýval ani možností vnitřního přesídlení. Úmluva o právním postavení uprchlíků nepožaduje pro přiznání statusu uprchlíka, aby se tento pokusil vnitřně přesídlit. Při posuzování možností vnitřního přesídlení se měl žalovaný zaměřit nejen na popis právního stavu, ale rovněž stavu faktického a z toho vyplývajících možností vnitřního přesídlení.
4. Žalobkyně také nesouhlasí s údajnou účelovostí podané žádosti. Skutečnost, že o mezinárodní ochranu požádala až po několikaměsíčním pobytu v České republice, není

pro danou věc relevantní. Žalobkyně v té souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 4. 2020, č. j. 60 Az 62/2019–44. Žalovaný také neshromáždil žádné informace o situaci v obci Olhynka v Doněcké oblasti a k tamní situaci se ani nijak nevyjádřil, ačkoliv to byla jeho povinnost, jak plyne z rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 2. 2021, č. j. 30 Az 5/2020–61.

5. Špatně vyhodnotil žalovaný i možnost udělení doplňkové ochrany. Povinností žadatele o azyl není dokládat nebezpečí, které by mu hrozilo po návratu do vlasti. Jeho povinností je pouze přednést věrohodnou výpověď. K tomu žalobkyně rovněž odkázala a citovala z rozsudků správních soudů.
6. Nesprávný a nepodložený je i závěr žalovaného o tom, že se žalobkyně mohla ve vlasti přesídlit. Žalovaný především v tomto ohledu neposoudil individuální situaci žalobkyně. Žalobkyně zmínila o možnou diskriminaci, které čelí osoby z oblasti východní Ukrajiny v ostatních částech země. Žalobkyně cituje zprávu Mezinárodní organizace pro migraci z června 2018, z níž plyne, že situace v oblasti zaměstnanosti vnitřně vysídlených osob se zhoršuje. Žalobkyně také poukázala na skutečnost, že nemá nárok na podporu ze strany státu, neboť nepochází přímo z okupovaného území. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky. Žalovaný situaci žalobkyně posuzoval individuálně. Z vlasti do České republiky přišla kvůli zaměstnání, nikoli pod tíhou konfliktu ve vlasti. Hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu tak podle žalovaného byly ekonomické důvody. Žalovaný rovněž obstaral dostatek informací o Ukrajině a velmi podrobně popsal možnosti přesídlení. S ohledem na tyto závěry proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

8. Žalobkyně reagovala na vyjádření žalovaného replikou. V ní uvedla, že ačkoli byla podaná žaloba poměrně obsáhlá, žalovaný ve vyjádření nereagoval na všechny skutečnosti tam uvedené, především se nijak nevyjádřil ke zmíněným judikátům. Žalovaný naopak jen opakoval argumenty použité již v žalovaném rozhodnutí. Poukázala na obsah pohovoru k udělení mezinárodní ochrany, kde se mimo ekonomických důvodů zmiňuje i o bezpečnostní situaci v zemi. Právě k bezpečnostní situaci se žalovaný vůbec nevyjádřil. Závěrem připomněla, že v době sepsu vyjádření žalovaného již byla všeobecně známa vyostřená situace na rusko-ukrajinské hranici. Žalovaný však tuto okolnost vůbec nevzal v potaz a nijak se jí nezabýval.

V. Jednání soudu dne 22. 2. 2022

9. Při jednání soudu žalobkyně odkázala na žalobu. Uvedla, že k podání žádosti ji nevedly pouze ekonomické důvody, ale rovněž důvody politické, neboť žila v tzv. šedé zóně. V kontextu vyjádření žalované při jednání soudu soud obavy žalobkyně spíše vyhodnocuje, jako obavy vzniklé na základě zhoršující se bezpečnostní situace s politickým podkladem. Dále uvedla, že přesídlení podle jejího názoru není v současné době možné. Poukázala na

současnou bezpečnostní situaci v zemi jejího původu, která je dostupná ze zpráv na internetu. Cesta na Ukrajinu i možné přesídlení je vzhledem k současné situaci rizikem s tím, že situace se může kdykoli zhoršit.

10. Při jednání před soudem dne 22. 2. 2022 pověřená pracovnice žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě. Uvedla dále, že si je žalovaný vědom současné bezpečnostní situace na Ukrajině. Soudu předložila toliko k dokreslení situace v zemi původu žalobkyně zprávu Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 27. 1. 2021.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
12. Žaloba je důvodná.
13. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *„se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.“*
14. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *„se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
15. Podle § 14 téhož zákona *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodného zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*
16. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona *„se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
17. Podle § 14a odst. 2 písm. c) téhož zákona *„se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“*
18. Předmětem nyní projednávané věci je neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, o níž žalobkyně požádala dne 3. 3. 2021. Ze správního spisu plyne, že s žalobkyní byl dne 15. 3. 2021 proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru sdělila, že do České republiky přijela pracovat. Už zde v minulosti jednou byla a v té době pracovala ve společnosti X v Kostěnicích. Chtěla by zde pracovat i nadále. Pracovní vízum si již vyřídila, resp.

musela by na Ukrajině pobývat další tři měsíce. Nemá tam však kde bydlet. S manželem se rozvedla a příbuzní žijí v hraniční oblasti Ukrajiny a Doněcké republiky. Ani u dcery pobývat nemůže, neboť ta bydlí s malým dítětem a s manželem v jednopokojovém bytě. O., kde žalobkyně bydlela, je pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, nicméně leží na příhraniční linii, je tam hodně vojenské techniky a může zde kdykoli dojít k ozbrojeným střetům. O vnitřním přesídlení v minulosti uvažovala, to však byla ještě vdaná a manžel odmítal odjet. Z doslechu ví, že lidé, co se vnitřně přesídlili, se nemají dobře. V případě nynějšího návratu do vlasti by se navíc žalobkyně nemohla registrovat jako vnitřní přesídlenec, neboť to mohou pouze osoby žijící v Doněcké republice. Na Ukrajině pracovala 28 let na železnici, v listopadu 2019 však musela v důsledku ozbrojeného konfliktu na Ukrajině v práci skončit.

19. Jak uvedeno výše, žalovaný žádost žalobkyně zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že žalobkyně přicestovala do České republiky z ryze ekonomických důvodů. Problematická situace v Doněcké republice nemůže být podle žalovaného sama o sobě důvodem pro udělení azylu. Žalobkyně se také podle žalovaného mohla přestěhovat v rámci Ukrajiny na jiné bezpečnější místo a najít si tam práci.
20. Krajský soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí musí konstatovat, že optikou aktuálně probíhajícího konfliktu na Ukrajině žalované rozhodnutí v některých závěrech neobstojí. Z aktuálních veřejně dostupných sdělovacích prostředků se podává, že ke dni 24. 2. 2022 zahájila Ruská federace vojenskou invazi na Ukrajinu, přičemž z vývoje posledních dnů je zřejmé, že se nejedná o lokální misi v oblastech Doněcké a Luhanské lidové republiky, ale že vojenské operace probíhají na mnoha místech Ukrajiny.
21. Není zcela pravdou, že by se žalovaný dostatečně nezabýval bezpečnostní situací, případně bezpečnostní hrozbu na Ukrajině marginalizoval, jak namítá žalobkyně. Jednalo se však o posouzení odpovídající bezpečnostní situaci na Ukrajině v době vydání rozhodnutí. Za patrně převažující důvod opuštění vlasti žalobkyní považuje soud ve shodě s žalovaným možnost pracovat v České republice. Tedy jinými slovy primární jsou v případě žalobkyně ekonomické důvody, jak sama sdělila při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz stranu 2 protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany). Jen velmi stručně žalobkyně při pohovoru zmínila bezpečnostní situaci v místě svého původního bydliště na Ukrajině. Uvedla, že se jedná o příhraniční linii, kde je hodně vojenské techniky. Mělo se tam rovněž střílet, a přestože nyní je tam klid, může vše opět začít. Nechce se ukrývat ve sklepě, když kolem létají granáty. Žalobkyně však neuvedla konkrétní skutečnost, která by svědčila o tom, že ona sama byla v důsledku bezpečnostní situace v místě bydliště bezprostředně postižena, jakkoli soud nepochybuje, že bezpečnostní situace nebyla v místě bydliště žalobkyně dobrá.
22. Pokud jde o podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobkyně opustila Ukrajinu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně při pohovoru k udělení mezinárodní ochrany uvedla, že nikdy nebyla členkou žádné politické strany či organizace. Nesdělila ani žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že jakýmkoli způsobem uplatňovala svá politická práva a svobody. Soud rovněž sdílí závěr žalovaného, že nebylo prokázáno, že by žalobkyně ve své vlasti mohla pociťovat

odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Jak uvedl žalovaný, žalobkyně netvrdila, že by někdy v minulosti měla jakékoli potíže se státními orgány či soukromými osobami.

23. Rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2017, č. j. 4 Azs 197/2016–94, na nějž žalobkyně v žalobě odkazovala, není na projednávanou věc přílehlavý. Za závěr citovaného rozsudku jistě nelze považovat skutečnost, že každé ženě bez mužského doprovodu hrozí bez dalšího riziko pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Nadto žalovaný se zabýval i postavením žalobkyně jako svobodné ženy. Stejně však je, že žalobkyně při pohovoru k udělení mezinárodní ochrany nesdělila žádné okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že patří mezi ohroženou sociální skupinu, které hrozí pronásledování ve výše uvedeném smyslu. Jak již uvedeno výše, žalobkyně neměla žádný konflikt s vojáky, s bezpečnostními silami ani se soukromými osobami. Ani v žalobě přes rozsáhlou citaci uvedeného rozsudku NSS neuvedla, jakým konkrétním způsobem měla být pronásledována, resp. nesdělila žádné konkrétní důvody, na základě nichž by bylo možné dospět k závěru o reálné obavě z pronásledování. Jakkoli žalobkyně v žalobě uvádí, že při pohovoru hovořila o problémech spojených s příslušností k sociální skupině osamocených žen, krajský soud žádnou takovou pasáž v protokolu o pohovoru neobjevil. Ani nyní v žalobě žádnou konkrétní obavu žalobkyně netvrdí.
24. Soud též nesouhlasí s tím, že žalovaný považoval čas podání žádosti za jediný důkaz o účelové snaze o legalizaci pobytu v České republice. Skutečnost, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany až po nějakém čase, resp. jediný den před vypršením víza, vzal žalovaný v potaz pouze jako jednu z okolností, které svědčí spíše o snaze legalizovat si pobyt prostřednictvím azylového řízení. Jakkoli je třeba souhlasit se závěry žalobkyně citovaného rozsudku NSS ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019–52, nic to nemění na skutečnosti, že sama žalobkyně při pohovoru sdělila, že hlavním důvodem pro opuštění vlasti byly ekonomické důvody. Ostatní důvody související s bezpečnostní situací žalobkyně, které by se jí bezprostředně dotýkaly, žalobkyně nesdělila. Lze souhlasit s žalovaným, že první konflikt na Ukrajině se žalobkyně, ve světle jejich sdělení při pohovoru, reálně nijak zásadně nedotkl.
25. I přes shora uvedené je však zapotřebí dát za pravdu žalobkyni v tom, že napadené rozhodnutí neobstojí co do posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany. Žalovaný ve svém posouzení politicko-bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně vycházel z materiálů Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu z července 2021, Ukrajina - Informace OAMP ze dne 20. 4. 2020 a Ukrajina - Informace OAMP ze dne 30. 6. 2020. Na základě uvedených podkladů dospěl žalovaný k závěru, že „*bezpečnostní situace na Ukrajině je s výjimkou dvou výše zmíněných oblastí stabilní, a konflikt na východě země je dlouhodobě zamrzlý, přičemž není žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země.*“ S takovým závěrem by bylo možné v omezené míře souhlasit v době vydání napadeného rozhodnutí.

26. Nyní je však situace výrazně odlišná, jak plyne z veřejně dostupných zdrojů. Podklady, ze kterých žalovaný vycházel, nynější situaci nereflektují. Závažnost aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině dostatečně popisuje například veřejně dostupná zpráva Ministerstva zahraničních věcí ze dne 24. 2. 2022 s názvem *Ukrajina: Vyhlášení válečného stavu*.¹ V citované zprávě se uvádí mj., že „[s] ohledem na probíhající vojenskou invazi Ruské federace na Ukrajinu byl na Ukrajině vyhlášen válečný stav a došlo k podstatnému zhoršení bezpečnostní situace, MZV ČR varuje před jakýmkoliv cestami na Ukrajinu.“ Podkladové materiály, které vzal za základ svého posouzení žalovaný, tak již nelze nadále použít. Jde totiž v současné době o zcela nový vojenský konflikt, který logicky nemohl být v použitých zprávách z let 2020 a 2021 predikován. Proto je v tomto smyslu nepřipadný i odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014–17, podle něhož situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální konflikt. Takový závěr kasačního soudu z počátku roku 2015 nelze vztáhnout na nynější poměry. Výše citovaná zpráva Ministerstva zahraničních věcí jakož i informace z jiných veřejně dostupných zdrojů svědčí naopak spíše o tom, že současný konflikt není pouze lokálního charakteru, ale postihuje celou zemi původu žalobkyně.
27. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nové skutkové okolnosti až prakticky při jednání soudu, musel se krajský soud zabývat tím, zda k takovým novým okolnostem může přihlídnout. Kasační soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012–65 uvedl, že soudy obecně vychází při přezkumu rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Kogentní procesní pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. ovšem může být prolomeno jinou normou, která požívá aplikační přednosti (viz rozsudky čj. 5 Azs 15/2010 – 76, čj. 5 Azs 3/2011 – 131, srov. také nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, a ze dne 28. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 712/05). Soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení (srov. rozsudky čj. 5 Azs 15/2010 – 76 a čj. 5 Azs 3/2011 – 131). V nyní projednávané věci krajský soud shledal naplnění všech čtyř podmínek. Není pochyb o tom, že žalobkyně nemohla z povahy věci bez svého zavinění uplatnit námitku aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině během správního řízení. Tyto nové skutkové okolnosti vznesla až při jednání soudu dne 22. 2. 2022.
28. Krajský soud tak s ohledem na uvedené v nynějším případě shledal hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jakkoli je třeba mít na zřeteli, že ne každý ozbrojený konflikt,

¹ Dostupné na:

https://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/ukrajina_vyrazne_zhorseni_bezpecnosti.html

který v zemi žadatele o mezinárodní ochranu probíhá, splňuje definici „vnitřního nebo mezinárodního ozbrojeného konfliktu“ ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

29. Ze stejných důvodů, majících svůj základ v aktuální bezpečnostní situaci, tak obtížně obстоjí též posouzení možnosti vnitřního přesídlení na Ukrajině, jak jej nastínil žalovaný. Jak již uvedeno výše, aktuální situace popsaná ve výše citované zprávě Ministerstva zahraničních věcí svědčí spíše o tom, že konflikt není lokálního charakteru, ale naopak ohrožuje prakticky celé území Ukrajiny. Tvrzení žalovaného o tom, že vyjma Luhanské a Doněcké oblasti se Ukrajina nachází pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, tak již nekoresponduje s veřejně dostupnými informacemi o aktuální situaci.

VII. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy uzavírá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje v části týkající se otázky, zda na Ukrajině dochází v současné době k mezinárodnímu ozbrojenému konfliktu a z toho plynoucí možnosti udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby si opatřil dostatečné a aktuální informace k průběhu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a zejména i k otázce, zda (a případně v jaké míře) dochází v tomto konfliktu k páčání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti.
31. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná. Žádné náklady jí v této souvislosti však nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.
32. Tlumočníci soud v souladu s ust. § 58 odst. 2 s. ř. s., § 29 a § 30 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladatelích a § 2 vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočníka a soudního překladatele přiznal tlumočné. Odměna za tlumočení dle citované vyhlášky za 1 hodinu činí 450 Kč. Tlumočníci náleží tlumočné ve výši 900 Kč (2 hodiny tlumočení při jednání soudu dne 22. 2. 2022 včetně přípravy). Dále soud přiznal tlumočníci požadovanou náhradu parkovného ve výši 77 Kč, které tlumočnice doložila ve vyúčtování. Tlumočníci tak náleží celkem částka ve výši 977 Kč, jež jí bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. března 2022

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce